

DAVID SHERGOLD LAVERK BILA (1997, חרטום, סודן)

נולדתי בחרטום וחייתי רוב ילדותי שם.

יש לי משפחה גדולה של עשרה ילדים ועוד קרובי משפחה. זה לא היה קל בשביל ההורים שלי לקחת אותי לבית או את האחים שלי. כבר בגיל צעיר נאלצתי לדאוג לעצמי ולאחים שלי. אחי הגדול ברח לישראל, שם הוא היה עד 2012 בתל אביב. הלכתי לשם ב-2012 וב-2013, ובאתי במטוס להיות עם אח שלי. ביום הראשון שלי הבנתי על מה אח שלי דיבר. אני זוכר שהסתכלתי על הרחובות, על הבניינים. הכל היה כל כך יפה וכל כך התרגשתי. הוא גר בתל אביב. נשארתי כמעט שנה. הוא עבד קשה שם ותמך במשפחה בדרום סודן. לצערי, כשדרום סודן קיבלה עצמאות, אח שלי היה צריך לחזור לדרום סודן ב-2013. ואז פרצה מלחמת אזרחים והמשפחה שלי עזבה את המדינה כשהם מחפשים מקום יותר טוב להיות בו. אוגנדה היה הרעיון המרכזי ושם הפכנו להיות פליטים. ואז הגעתי ל-COME TRUE. שכרו את אח שלי כדי לנהל את הארגון. באמצעות אח שלי הצטרפתי גם לארגון והתחלתי ללמוד באוגנדה. סיימתי את בית הספר היסודי בטריניטי ואז הלכתי לבית ספר מקצועי.

תמיד רציתי לעסוק באופנה. אני זוכר כילד תמיד אהבתי להתלבש בסגנונות שונים ואני אוהב את זה עד היום. הצטרפתי לאקדמיה הבינלאומית לאמנות ועיצוב במולנדה, ושם אני לומד דיפלומה בעיצוב אופנה. אני כל כך קשור לתרבות שלי ואני אוהב לייצר בגדים שמייצגים את העבר שלי ואת התרבות האפריקאית. יש לי ליין בגדים שלי שאני מציג בתצוגות אופנה במקום שאני לומד בו. החלום שלי זה להפוך לאינטרנשוניל פאשן דזיינר, לחקור ולהציג ולחשוף אופנה אפריקאית לשארית העולם. אני רוצה לשמר את התרבות האפריקאית ולהראות את היופי הנסתר של הלבוש שלנו, שאני לא חושב שמקבל הצגה ראויה בעולם. המטרה שלי היא להפיץ את זה ולהציג את זה ברחבי העולם. הסגנון והאופנה האפריקאית השפיעו והושפעו מהעולם המערבי. אבל האופנה האפריקאית נטועה עמוק בתרבות שלה, שהיא מגוונת ומורכבת בהתאם לכל שבט שיש לו את המאפיינים שלו. אחד הסודות השמורים ביותר של אפריקה הוא האופנה שלה והיופי של הסטייל שלה, שגלום בצבעים שלה.

כשהייתי בישראל לא הלכתי לבית ספר באתי כמו למעין חופשה. בפעם השנייה שחזרתי לדרום סודן, המלחמה פרצה כבר כמה חודשים אחר כך ומיד באנו לאוגנדה. להיות פליט זה לברוח מהמדינה שלך בצורה נוראית, לא בצורה טובה. כשהגענו לאוגנדה גרנו במחנה פליטים - לא היה לנו איפה לישון או מה לאכול. היום אני לא מרגיש פליט. אז הרגשתי. היום יש לי חופש תנועה, אבל לפניכן היה לי בוש להסתובב, לא היה לי לבוש מכבד, לא היה לי אוכל, התביישתי. כיום אני לא אוהב להיות באוגנדה, כי סיימתי ללמוד, ואני חולם ללכת למקום אחר ולהתחיל את העסק שלי, אולי במדינה שלי. כרגע אני לא רוצה לחזור לדרום סודן, אבל הייתי רוצה ללכת לשם. הבית שלי זה בג'ובה, משם אני מגיע, זה הבית שלי.

בעוד עשר שנים אני אהיה בדרום סודן אולי, אבל אני בטוח הולך להיות מעצב בינלאומי שיהיה בחו"ל הרבה כדי לעשות את העבודה שלי, להציג את הקולקשן שלי. אני מתגעגע לחברים שלי ולספונסר שלי בישראל, ענת. היא הייתה השכנה שלנו בישראל. ראיתי אותה פעם אחרונה ב-2013. אנחנו שומרים על קשר. אני מתגעגע לחיים בישראל, לזה שהרגשתי חופשי - לאכול מה שאני רוצה, ללכת לאן שאני רוצה. כאן אנחנו יותר דחוסים, פחות חופשיים. יש פה פחות חיים. בישראל הרגשתי שאני יכול להגשים את החלומות שלי. בסודן אין תעשיית אופנה. הם מנסים, אבל זה מאוד מתחיל. אני רוצה לעשות דברים משוגעים אבל זה לא אפשרי בדרום סודן. יש לי עיצובים שלא יתקבלו על ידי אנשים, או שזרים מדי לאנשים - אני לא יכול לעצב הכל עם הבד האפריקאי. הם לא ירגישו שזה מתקשר לתרבות שלהם. יש גם בדים שהם לא יוכלו להרשות לעצמם. בישראל אני מרגיש שהיה לי קהל. פה אני לא חושב ככה. ואני אני אמשיך לעבוד קשה כדי לעשות יום אחד תצוגת אופנה בישראל. לא רציתי לעזוב את ישראל, לא התחשק לי. אבל התרגשתי לחזור להורים שלי. הייתי בבית פשוט, לא רציתי להגיד לאף אחד שאני הולך. אמרתי לענת.